

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת משפטים
ראש חודש אדר

א' אדר שנת
תשפ"א לפ"ק

שנה 1, גליון 7

י"א א' י"ז מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

כִּי יֵשׁ לְהַמְלִיךְ כָּל הַפְּאֲטָרְעִיטִין שֶׁל כָּל הַמְּלָכִים, וְהַפְּאֲטָרְעִט שֶׁלּוֹ לֹא נִמְצָא אֲצֵל שׁוּם מֶלֶךְ, כִּי הוּא נִסְתָּר מִבְּנֵי-אָדָם, כִּי הוּא יוֹשֵׁב תַּחַת כְּלָהּ, וְהוּא רְחוּק מִבְּנֵי מְדִינָתוֹ.

ככה הולך עם כל אדם שאי אפשר לדעת מבחוץ מי הוא האדם, הוא יושב מתחת לזילון - אילו בגדיו, הוא לבוש עם כובע וחליפה וכו', והוא נראה כמי שהשכינה שורה עליו... והכל בסדר איתו, אבל לצערנו באמת אין בו כלום.

הֲלֹךְ הַחֲכָם אֶל הַמְּדִינָה. אָמַר הַחֲכָם בְּדַעְתּוֹ, שֶׁצָּרִיךְ לוֹ לִידַע מַהוּת הַמְּדִינָה, וְעַל יְדֵי מַה יִּדַע הַמַּהוּת שֶׁל הַמְּדִינָה? עַל-יְדֵי הַקְּאֲטָאוּיִשׁ שֶׁל הַמְּדִינָה (הֵינּוּ עֲנִינֵי צְחוּק, שְׂקוּרִין קְאֲטָאוּיִשׁ), כִּי כְּשֶׁצָּרִיכִים לִידַע דְּבָר, צָרִיכִים לִידַע הַקְּאֲטָאוּיִשׁ שֶׁל אוֹתוֹ הַדְּבָר, כִּי יֵשׁ כְּמַה מֵינֵי קְאֲטָאוּיִשׁ: יֵשׁ אֶחָד שְׂמֻכְוִן בְּאַמַּת לְהִזְיֵק לְחִבְרוֹ בְּדַבְּרָיו, וּכְשֶׁחִבְרוֹ מִקְפִּיד עָלָיו, אוֹמֵר לוֹ: אֲנִי מִצְחָק, כְּמוֹ שְׂכֵתוּב: "כְּמַתְּלֵהָ" וְכוּ'. וְאָמַר: הֲלֹא מִצְחָק אֲנִי! וְכֵן יֵשׁ אֶחָד שְׂמַתְּבוֹן בְּדַרְךְ צְחוּק,

<<<

שבת קודש פרשת ויגש, שנת תשפ"א לפרט קטן, ראש הישיבה שליט"א שבת בויליאמסבורג יע"א; בבוקר לאחר התפילה ראש הישיבה שליט"א המשיך במעשה ו', ממלך ענו [חלק ב] וסיים את המעשה.

ומספר רבינו הקדוש:

אָךְ מַה שְׂחֻתָם עֲצָמוֹ אִישׁ אָמַת וְעָנּוּ, זֶה אֵינִי יוֹדֵעַ, וְאֲנִי רוֹצֵה שֶׁתִּבְיֵא אֵלַי הַפְּאֲטָרְעִט (דמות דיוקן) שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּלָךְ.

כי על ידי התמונה המלך יוכל להכיר את המלך השני שחותם מתחת שמו שהוא גיבור, איש אמת, ועניו, ולראות האם זה נכון. כמו שכתוב בפסוק (שמות יח, כא), שיתרו אמר למשה רבינו: "ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שנאי בצע וגו'", ואומר הזוהר הקדוש (פרשת יתרו דף עה.) שלא כתוב 'ואתה תבחר', אלא 'ואתה תחזה', ומסביר הזוהר באריכות שעל ידי שרואים את צורת האדם אפשר לדעת מהו האדם, את טבעיו ואת מידותיו. וזה מכונה 'חכמת הפרצוף'.

סיפור לשלחן השבת

אסור לומר כזה דבר שאין שום תקווה וכו', אפילו שהרופא יהיה גדול וגבוה כמו עוג מלך הבשן וכו', הוא לא יכול לומר שאין לך רפואה וכו', מה הוא בכלל? חז"ל אומרים (ברכות ס.) על הפסוק (שמות כא, יט) "ורפא ירפא" מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות, אומרים צדיקים שנתנו רשות לרופא לרפא אבל לא לייאש, לפיכך תלעג ותצחק ממה שהוא אמר לך, אתה בוודאי תהיה בריא ושלם.

העיקר הוא שתבקש הרבה מהבורא כל עולמים שישלח לך רפואה שלימה,

יהודי כשר כל המח שלו דבוק בבורא כל עולמים, (עין לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן פד), חבל שאף אחד לא מוצא את השעה, שזה הפה שלו, הפה של כל אחד ואחד זה השער להיכנס אל הבורא כל עולמים, לכן במקום לדבר דברים בטלים ומבטלים וכו' הרי יותר טוב לדבר אל בורא כל עולמים בעצמו, שזה נקרא בדברי רבינו הקדוש התבודדות, לבודד את עצמו במקום שאף אחד לא שם, ושם לשפוך את הלב לפני בורא כל עולמים, ולבכות את ליבו לפניו וכך תראה ישועות גדולות, רק אל תיפול בדעתך.

יש לך מושג מה נקרא יהודי כשר? <<<

וְאֶת־עַל־פִּי־בֶן־חֶבְרוֹן נִזְקַק עַל־יְדֵי דְבָרָיו. וְכֵן יֵשׁ כְּמָה מִיְּנֵי קִאֲטָאוּיִשׁ. וַיֵּשׁ בְּכָל הַמְּדִינֹת מְדִינָה שְׂפוּלָלֶת כָּל הַמְּדִינֹת, וּבְאֹתֵהּ הַמְּדִינָה יֵשׁ עִיר אֶחָד שְׂפוּלָלֶת כָּל הָעִירוֹת שֶׁל כָּל הַמְּדִינָה שְׂפוּלָלֶת כָּל הַמְּדִינֹת, וּבְאֹתֵהּ הָעִיר יֵשׁ בֵּית אֶחָד שְׂפוּלָלֶת כָּל הַפְּתִים שֶׁל כָּל הָעִיר שְׂפוּלָלֶת כָּל הָעִירוֹת שֶׁל הַמְּדִינָה שְׂפוּלָלֶת כָּל הַמְּדִינֹת, וְשֵׁם יֵשׁ אָדָם שְׂפָלוּל מִכָּל הַבֵּית וְכוּ', וְשֵׁם יֵשׁ אֶחָד שְׁעוֹשֶׂה כָּל הַלִּיצְנוֹת וְהַקִּאֲטָאוּיִשׁ שֶׁל הַמְּדִינָה.

המדינה שהיא העיקר מכל מדינות העולם - היא 'ארץ ישראל', והעיר שהיא העיקר מכל הערים של הארץ - היא 'ירושלים', והבית שהוא העיקר מכל בתי העיר - זהו 'קדשי קדשים', ובבית יש אדם שהוא כלול מכל הבית - זהו הכהן גדול, שהכוונה היא לצדיק הדור, ועליו קם הסמ"ך מ"ם ועושה ממנו ליצנות, כדי למנוע את אנשים שלא יתקרבו אליו על ידי הליצנות שלו.

מוהרא"ש (ספר נהרי אפרסמון): כשמתבוננים היטב בליצנות שהלצים עושים על הצדיק ניכרת מאוד גדלות הצדיק ואנשיו המקורבים אליו, מה הם דברי הליצנות על רבינו, על היכל הקודש? "מדברים שם מהקדוש ברוך הוא, הקב"ה...; מדברים שם על משניות, משניות, מדברים שם מקדושה...; מדברים שם מהצדיק האמת... - עכשיו רואים מיהו הצחוק, מהליצנות ניכרת גדלותו של הצדיק; כל הדברים האלו הם לא חסרונות, זה מעלות בלבד, ברוך השם שאני מסתובב בכזה מקום קדוש שמדברים שם תמיד מהקב"ה, ממשניות, מקדושה ומצדיק האמת.

אבל לליצנות יש כח כה גדול, שאפילו שהלץ לא

מוכר כלום, ולמילים שלו אין שום משמעות - ובכל זאת זה יכול להזיק לשומע, שהוא יתחיל לחשוב מחשבות לעזוב את הצדיק. בחייו של רבינו הדרך של 'הפצה' היתה על ידי דיבור עם אנשים, רבינו הורה תמיד ודרש שידברו עם אנשים ויקרבו אותם לקב"ה, וזה קשה מצד אחד כי כשמדברים עם אנשים צריך להיזהר לא ליפול ברשתם של לצים, אבל בימינו כשיש לנו כבר את כל הספרים הקדושים וכו', ההפצה היא לא על ידי דיבור עם אנשים רק מסתובבים עם הספרים, קונטרסים ודיסקים, מבקשים משהו לצדקה ונותנים מתנה, ספר, קונטרס או דיסק, ואי אפשר ליפול לידיהם של הלצים.

לפני שפתחתי את הישיבה הייתי מנהל במוסד אחר, והייתי מדבר אל הבחורים מהקב"ה וכו' וכו', פעם אחת נכנס לישיבה אברך אח של בחור, וניגשתי אליו ונתתי לו שלום, והוא שאל אותי מי אני, ועניתי לו, אז הוא אמר לאחיו בלשון של ליצנות: "אה, זה הוא 'השם יתברך...' 'השם יתברך...'... - אז זה מאוד כאב לי, מה עשיתי לו שהוא צוחק עלי?; אחר כך סיפרתי את זה לחברי אחד מאנשי שלומינו והוא חיזק אותי ואמר: "בדיוק להיפך, זה צריך לשמח אותך, תראה 'מה' הליצנות עליך, יש אנשים שהליצנות עליהם זה 'הוא אדם כל כך תאב בצע, הוא גונב וגוזל אנשים עבור כמה פרוטות שחוקות, 'זה האדם שעושה חטאים רחמנא לצלן' וכדומה, אתה צריך לשמוח שהחיסרון שלך הוא שאתה מדבר הרבה מהקב"ה..."

וְלָקַח הַחֶכֶם עִמּוֹ מִמּוֹן רַב, וְהֵלֵךְ לְשֵׁם וְרָאָה שְׁעוֹשִׂים כְּמָה מִיְּנֵי לִיצְנוֹת וְצָחוֹק, וְהִבִּין בְּהַקִּאֲטָאוּיִשׁ שֶׁהַמְּדִינָה כְּלָה מְלֵאָה שְׂקָרִים מִתְחַלְהָ וְעַד סוּף, כִּי רָאָה שְׁעוֹשִׂין

יהודי כשר סימן שהוא פגום עד מאוד בפגם הברית, ומסריח ממנו הניאוף, לכן תתרחק מלצים שעושים ליצנות מיהודים כשרים.

ראה להרגיל עצמך, לומר הרבה משניות כסדרן, אזי תראה שתקבל נשמה מזוככת, כי משנ"ה אותיות נשמ"ה, מי שלומד הרבה משניות הוא מזוכך את נשמתו.

אל תיבהל, תתחזק באמונה פשוטה בבורא כל עולמים, ותבקש, ותהיה לך רפואה שלימה, רפואת הנפש ורפואת הגוף, ואף אחד לא יכול לייאש אותך שאין לך תקנה וכו'.

(אשר בנחל באידיש חלק ב, סימן ק"י)

אתה בני? כך עבדתי את הבורא כל עולמים כל ימי חיי, במסירות נפש, תמיד היית מצייר לעצמי שהנה אני על פסגת ההר, והנה אני מתגלגל למטה ומתפורר לשברי שברים וכו' וכו', ואני נופל מפורר לפירורים לתוך הנהר, כך צריכים לעבוד את הבורא כל עולמים".

רואים מפה מה נקרא צדיקים, הם תמיד דבוקים בבורא כל עולמים. צריכים להישמר מאוד לא לדבר על יהודים כשרים כאלו, כי עלולים לקבל עונש מה, וגם כל אלו שמדברים על יהודים כשרים מראים לעיני כל את המעשים המלוכלכים שהם עושים וכו', לכן אדם לא ידבר על יהודי כשר אם לא שחטא בפגם הברית, ולהיפך אם הוא מדבר על

כזה יהודי כשר, לכן ברח לך מחברים רעים, והבורא כל עולמים בוודאי יעזור שתזכה לרפואה שלימה בזכות רבינו הקדוש שאתה מקורב אליו.

היום בלילה חל ז' טבת, ההילולא של בן הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, רבי צבי זי"ע, הוא היה בעל צורה, ראו בחוש איך הוא דבוק בבורא כל עולמים, פניו היו מאירות מאוד תמיד, והוא היה תמיד מהורהרר וכו', בדביקות עצומה בבורא כל עולמים, הוא סיפר שפעם הגיע אביו אליו בחלום, והראה לו הר גבוה מאוד, ולמטה בעמק עובר נהר, והוא עלה על פסגת ההר והתגלגל מטה הכל כוחו, עד שהתפורר לשברי שברים ונפל לתוך הנהר, והוא קם בחזרה, ואמר: "רואה

זוכה לאמונה טהורה וברורה, הוא מאמין שהכל זה הקב"ה וכל מה שעובר עליו הכל זה מהקב"ה, אזי הוא זוכה שנפתחים לפניו כל הרקיעים, עד שהוא רואה את הקב"ה בעצמו. אומר מוהרא"ש: אדם שמדבר להשם בשפתו הפשוטה, הוא משוחח עם הקב"ה את כל ליבו, כל מה שמעיק ומפריע לו, אזי כל כך מתחזקת ומתבארת האמונה שלו שהוא יזכה ויגיע למדריגה לראות את הקב"ה.

פעם אחת הגיע אפיקורס לרבי נתן באומאן והתחיל לדבר איתו חקירות וכו' ורבי נתן נעשה כולו אש להבה ונענה ואמר: "מה אתה מדבר איתי מהקב"ה וכו'?" "ואראה את הוי"ה", אני ראיתי את הקב"ה!"

תלמיד מהישיבה סיפר לי: אני רוצה לספר סיפור לראש הישיבה, נסעתי במונית, ובנסיעה הנהג, שהיה יהודי, שואל אותי: "בחור היכן אתה לומד?" ועניתי לו: "בישיבת ברסלב", שואל אותי הנהג: "מה מדברים שם, מהשם יתברך, השם יתברך...!?" והנהג התחיל לשאול אותי קושיות על האמונה, רחמנא לצלן, [מבחוץ הוא נראה לצערנו כאברך חסידי וכו'...] ועניתי לו: "יש לי סיפורים של תפילה, אני יכול לספר לך סיפורים שביקשתי מהשם ונושעתי", וסיפרתי לו סיפורים אחדים שהיה לי לאחרונה, אז הוא אמר לי: "אני לא מאמין לכל הסיפורים האלו, כל הדברים הללו יכלו לקרות בדיוק כך גם ללא תפילה", ועניתי לו: "אני בכלל לא יודע מה אתה מדבר, אני רואה את הקב"ה, אני רואה שיש השם בעולם!", לא אמרתי כלום לבחור הזה, הוא סיפר לי את זה בפשטות, אבל חשבתי 'תראה לאן יכול אדם לבוא על ידי התבודדות, על ידי שמדברים הרבה לקב"ה, בחור פשוט מרגיש שהוא רואה את הקב"ה!'

כשאדם מדבר עם הקב"ה קורים לו הרבה דברים, ראש הישיבה שליט"א ציין כמה מהם, קודם כל זה מכניס בו עוד 'אמונה', כל פעם שהוא מדבר להשם מתחזקת אצלו האמונה, הוא מתחיל להרגיש את הקב"ה, הוא מרגיש שיש לו את הקב"ה, הוא לא צריך אף אחד בעולם, רבינו אומר (חיי מוהר"ן, סימן תכ) שב'אמונה' יש היכלות ובתים, ותמיד אפשר להיכנס לתוכה יותר ויותר עמוק, וכן אומר רבינו (שיחות הר"ן, סימן א) שאי אפשר להסביר לשני איך מרגישים את הקב"ה, ולא רק לשני אי אפשר להסביר את זה, אלא אפילו לעצמו אי אפשר לספר ולזכור איך אתמול הרגיש את השם, כי ככל שמדברים יותר לקב"ה מקבלים אמונה חזקה יותר. שנית, על ידי הדיבור להשם מזדכך המח מכל השטויות, זה מטהר את האדם מכל הדברים הרעים. שלישית, שיוצאים מהבעיה שביקשנו עליה.

כשאני נפגש עם חברים וקרובים, אברכים

צחוק איך מאנים ומטעים בני-אדם במשא ומתן, ואיך הוא בא לדון בהמאניסטרטט ושם פלו שקר ומקבלין שחד. והולך להפאנר הגבוה יותר, וגם שם פלו שקר, והיו עושים בדרך צחוק אן שטעלין מפל הדברים הללו. והכין החכם באותו הצחוק שהמדינה פלה מלאה שקרים ורמאות, ואין בה שום אמת, והלך ונשא ונתן בהמדינה, והניח עצמו להזנות אותו בהמשא ומתן, והלך לדון לפני הערפאות, והם פלם מלאים שקר ושחדים, וכיום זה נתן להם שחד, למחר לא הכירוהו. והלך לערפאות גבוה יותר, וגם שם פלו שקר, עד שבא לפני הפאנאט, וגם הם מלאים שקר ושחדים, עד שבא אל המלך בעצמו.

וכשבא אל המלך ענה ואמר: על מי אתה מלך? שהמדינה מלאה שקרים פלה, מתחלה ועד סוף, ואין בה שום אמת. והתחיל לספר כל השקרים של המדינה, וכשהמלך שמע דבריו, הרבין אזניו אצל הוילון לשמע דבריו, כי היה תמונה להמלך שימצא איש שיודע מפל השקרים של המדינה. והשרי מלוכה ששמעו דבריו היו פועסים עליו מאד, והוא היה מספר והולך השקרים של המדינה. ענה ואמר (החכם הנ"ל): והיה ראוי לומר שגם המלך פמותם, שהוא אוהב שקר כמו המדינה, אך מזה אני רואה איך אתה איש אמת, ובשביל זה אתה רחוק מהם, מחמת שאין אתה יכול לסבל השקר של המדינה. והתחיל לשבח המלך מאד מאד, והמלך, מחמת שהיה ענו מאד, ובמקום גדלתו שם ענותנותו, כי בן דרך הענו, שבכל מה שמשבחין ומגדלין אותו יותר, נעשה קטן וענו יותר, ומחמת גדל השבח של החכם, שישבח ויגדל את המלך, בא המלך בעניויות וקטנות מאד, עד שנעשה אין ממש.

אי אפשר להסביר מה נקרא 'ענוה', הצדיק הוא ממש כלום בעיני עצמו, וככל שמשבחים אותו כך הוא נהיה יותר קטן בעיני בעצמו.

ולא היה יכול להתאפק, והשליך את הוילון לראות את אותו החכם, מי הוא זה שהוא יודע ומכין כל זאת. ונתגלה פניו, וראה אותו החכם,

וראש הישיבה שליט"א נכנס לשיחה ארוכה בעניין 'התבודדות' ואמר: זהו המעלה של התבודדות, להשיח את ליבו להשם יתברך, האדם מספר את הקשיים שלו והנפילות שלו לקב"ה, וכן מודה על הטוב שיש לו - ואז הוא זוכה להגיע למדריגה שהקב"ה מתגלה אליו, הוא מרגיש את הקב"ה כמו שהוא 'רואה' את הקב"ה, כמו שרבינו מספר פה שאחרי שהחכם דיבר כל כך באריכות עם המלך, המלך לא יכל יותר להתאפק וזרק את הוילון והתגלו פניו.

היה לנו בהפטרה השבוע את הפסוק (יחזקאל א, א): "נפתחו השמים, ואראה מראות אלקים", ורבי נתן זכרונו לברכה אמר, שראשי התיבות של נ'פתחו ה'שמים ו'אראה מ'ראות א'לקים זה 'אמונה', כשאדם

גם שיהיה את המשניות להיסתכל בתוכן, אבל בשביל 'התבודדות', בשביל לדבר להשם אין שום צימצום, את זה יכולים לעשות בלי שום אביזרים גלויים, את זה עושים היכן שרק נמצאים.

מה אדם לוקח איתו למעלה לשמים כשהוא מסתלק מהעולם? רק את מעט הדיבורים שהוא דיבר עם הקב"ה, רק את מעט המצוות ומעשים טובים שהוא חטף - רק את זה הוא לוקח איתו. אני אומר תמיד לילדי: "אכן אנו גרים עכשיו בדירה קטנה, אבל אנו באמצע לבנות דירה חדשה, ששם יש לנו מאוד הרבה חדרים", והילדים הקטנים שואלים: "איפה הדירה החדשה?" אני עונה להם: "הדירה החדשה היא למעלה בשמים, יש לנו למעלה בשמים ארמונות ענקיים ונפלאים עם עשרות חדרים, חדר אחד זה חדר 'בבלי' - שאת זה אנו בונים כשאנו לומדים 'תלמוד בבלי', חדר אחד זה חדר 'ירושלמי' - את זה בונים כשאנו לומדים 'תלמוד ירושלמי', וכך יש לנו חדר 'ג"ך', חדר 'תוספתא', חדר 'רמב"ם' וכן הלאה מכל הספרים הקדושים, כל פעם שאנו גזהרים מלאכול בשר בחלב נבנה מזה 'מטבח' חדש ונפלא, כל שבת שאנו שומרים נבנה 'חדר שבת' חדש וגדול, וכך כל חג נבנה 'חדר חג החדש'! יוצא מזה שיש לנו שם הרבה 'חדרים', מאוד הרבה 'חדרי שבת', הרבה מאוד 'חדרי יום טוב' והרבה מאוד 'מטבחים'.

וַנִּתְּנָה פָּנָיו, וַרְאָה אוֹתוֹ הַחֶכֶם, וְהֵבִיא הַפֶּאֶטְרֵעַט שְׁלוֹ אֶל הַמֶּלֶךְ.

ואחר כך התבטא ראש הישיבה שליט"א, ברוך השם השבוע עוד פעם סיימנו את כל הנביאים וכתובים וסדר מועד של תלמוד ירושלמי, תיכונתי לעשות התעוררות בסעודת הלולא של רבי נתן בליל שישי שעבר שילמדו נביאים וכתובים ותלמוד ירושלמי, למעשה שכחתי לגמרי מזה, כי הייתי מותש מנסיעתי לאומן, לכן אני רוצה לדבר מזה עכשיו, וראש הישיבה שליט"א אמר: אם לומדים כל יום שני פרקים ג"ך - מסיימים תוך שנה את כל ג"ך, זה לא לוקח יותר משתי דקות ביום, [מלבד אם לומדים את זה עם פרוש רש"י, אבל ללא רש"י זה לוקח מאוד מהר], חבל שלא תצטרפו לסדר הזה. גם סיימנו סדר מועד בתלמוד ירושלמי, זה כבר חצי ש"ס, כי תלמוד ירושלמי יש בו את סדר זרעים, מועד, נשים, גזיקין; קדשים נאבד ובטהרות יש רק את מסכת גדה, יוצא שזרעים ומועד זה חצי ש"ס, כשלומדים כל יום קצת גומרים תוך תקופה קצרה את כל תלמוד ירושלמי.

הקב"ה יעזור שנציית לרבינו וכך הקב"ה יפתח את הוילון, הוא יתגלה אלינו, ונזכה לראות את הקב"ה פנים אל פנים, אמן.

חשובים, תלמידי חכמים, עובדי השם וכו', אני חושב תמיד: "חבל שהם לא יודעים מרבינו, הם לא יודעים מהעצה של 'התבודדות', אם הם היו יודעים מהעצה הזאת הם היו מגיעים מאוד גבוה, הם הרי אברכים חשובים, חסר להם 'התבודדות'", אני מודה להשם כל יום שנבחרתי שאני התוודעתי לרבינו, אינני יודע בדיוק מדוע אני זכיתי לזה.

אנו אנשים פשוטים מאוד, אבל רבינו יורד אלינו, ומלמד אותנו את העצה של 'התבודדות' שעל ידי זה אפשר להגיע למדרגות הכי גבוהות.

מה הכוונה 'התבודדות'? - שאדם יצחק לקב"ה: "רבונו של עולם, אני רוצה להיות יהודי כשר", "אני רוצה לזכות ללמוד גמרא, אני רוצה לזכות ללמוד משניות", "אני רוצה להיות שמח, אני לא רוצה לכעוס, אני משתדל כל כך הרבה פעמים לא לכעוס אבל זה לא הולך לי, ואני כועס עוד פעם", "תעזור לי שלא יפריע לי כלום, שלא יהיה לי קושיות עליך"; ושבוחר יבקש מהשם: "רבונו של עולם אני כל כך שבור, אני נופל בעבירות חמורות, מה אעשה, תעזור לי שאמצא כבר את השידוך שלי, אני רוצה כבר להתחתן".

מתי עושים 'התבודדות'? - העצה הכי טובה היא מיד בבוקר, הולכים לפינה לכמה דקות ומדברים להשם, מודים לו על הכל, ומבקשים ממנו בפרטי פרטים על כל הדברים שצריכים. יש אנשים שלוקח להם זמן בבוקר עם שהם מתאוששים, הם עושים 'התבודדות' אחר כך כשיוצא להם טוב. העיקר צריך לראות שלא יעבור יום בלי לדבר להשם כמה דקות.

זה לא משנה לאן האדם נפל, באיזה טומאה הוא נמצא לא עלינו, את הדבר האחד הוא עוד לא איבד, שהוא יכול לפתוח את פיו ולדבר להשם, לא משנה מי הוא, והיכן הוא, ומה הוא, וכמו שרואים, מיד כשאדם מתעורר משנתו הוא אומר: "מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמת בחמלה, רבה אמונתך", ונפסק (מגן אברהם, אורח חיים, סימן ד, סעיף קטן כח) שאת זה יגידו מיד כשמתעוררים מהשינה, עוד לפני שנוטלים ידיים, - איך אפשר לומר את זה אז, הרי האדם טמא עכשיו, ואסור לו לגעת בשום איבר, בפה, באף שלו, באוזניו, בעיניו (שלאח ערוך שם, סימן ד, סעיף ג), ובטומאתו הוא יודה לקב"ה?! - אלא מפה רואים שלהודות להשם אפשר תמיד בכל מצב שהאדם נמצא, לא משנה כמה טמא האדם יהיה טמא, אפילו שהוא כל כך טמא שהיכן שהוא רק נוגע זה נהיה טמא, עדיין הוא יכול לדבר להקב"ה ולהודות ולשבח אותו, הוא יכול לדבר איתו בשפתו הפשוטה, כילד המדבר לאביו.

לכל דבר שרוצים לעשות בעבודת השם יש צימצום, דרוש לזה אביזרים מסוימים כדי שיוכלו לעשות זאת, אפילו כדי שיוכלו 'לומר משניות' צריכים